

єдиною формою шлюбу став цивільний шлюб замість колишнього – церковного. У цілому, радянський проект трансформації традиційного сімейного укладу та суспільної ролі жінки мав за мету створення «нової радянської жінки». Всі більшовицькі уявлення про ідеальний образ жінки цілком і повністю ґрунтувалися на потребах та реаліях нового часу.

Основні висновки. Таким чином можемо зробити висновок, що 1920-1930-ті рр. – період великого соціального експерименту. В ці роки радянська влада активно намагалась нав'язати жінкам вигідні більшовикам нові соціальні норми, новий стиль поведінки та зовнішній вигляд. Аналізуючи Конституції УСРР вказаного періоду, можна зробити висновок, що в 1920-х рр. – «нова жінка» повинна була бути активною громадською та політичною діячкою, при цьому відкинути свою традиційну роль матері. Але вже в 1930-х рр. ситуація змінюється, держава трансформує образ жінки в такі категорії як –жінка-матір та –жінка-трудівниця. Конституція проголошувала рівноправність чоловіків та жінок, але все-таки жінка так і не стала повноцінним суб'єктом соціального життя радянської України. Вона була об'єктом соціальної інженерії, якого так потребувала радянська влада.

ЛІТЕРАТУРА

1. А.М. Коллонтай Новая мораль и рабочий класс / Александра Михайловна Коллонтай. – М.:Изд. ВЦИК Советов р., к. и к. депутатов, 1919. – 61 с.
2. О.М. Кравець Сімейний побут і звичаї українського народу / Олена Михайлівна Кравець. – К. : Наукова думка, 1966. – 198 с.
3. Декреты Советской власти. Том 1. 25 октября 1917 – 16 марта 1918. – М. : Государственное издательство политической литературы, 1957. – 624 с.

Семенов Артур,

студент 1 курсу гуманітарно-економічного факультету
Наук. керівник: **Н.С. Іванова**, к.політ.н., старший викладач (БДПУ)

ПРОБЛЕМА ВСТУПУ УКРАЇНИ В ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СОЮЗ

Актуальність. Характерною рисою сучасного світового розвитку країн є активізація інтеграційних процесів у світі та Європі зокрема. Для нашої держави є важливим питання становлення дружніх і партнерських відносин між ЄС та Україною. Україна заявила про Європейський вибір відразу після того, як стала незалежною. За роки незалежності Україною були зроблені перші, здавалося б успішні кроки в напрямку євроінтеграції, але вже в 2004 році стало зрозуміло, що інтеграційний процес не буде таким простим і передбачувальним, яким він до цього представлявся українським політикам.

Ступінь дослуджуваності: Окремі питання даного напрямку дослідження знайшли висвітлення у працях таких вчених-юристів, як: М. Бесчасний, В. П. Філонов, О. В. Філонов, І.В. Яковюк, К.О. Трихліб, В.В. Лемак.

Мета: проаналізувати процес розвитку відносин між Україною та

європейським союзом, знайти та дослідити законодавчі недоліки в інтеграційних процесах.

Методи: Під час збирання та дослідження інформації стосовно даного питання були використані такі методи: аналітичний, системний, історичний, порівняльний, правовий.

Процес розвитку відносин між Україною та європейським союзом бере свій початок з 1991-1992 рр., з моменту прийняття акту проголошення незалежності України й проведення зустрічі між Президентом України Л. Кравчуком і Головою Комісії Європейських Співтовариств Ж. Делором. Після якої Міністр закордонних справ Нідерландів, як головуючої в ЄС, у своєму листі від імені Євросоюзу офіційно визнав незалежність України.

Правовою основою відносин між Україною та ЄС стала Угода про партнерство та співробітництво (УПС) від 16 червня 1994 р. (набула чинності 1 березня 1998 р.), яка започаткувала співробітництво з широкого кола політичних, торговельно-економічних та гуманітарних питань.

Після набуття чинності Угоди про партнерство і співробітництво Указом Президента України «Про затвердження стратегії інтеграції України до Європейського Союзу» від 11 червня 1998 року було визначено основні напрями інтеграційного процесу, одним з напрямів є: адаптація законодавства України до законодавства ЄС шляхом уніфікації та кодифікації документів.

У науковій літературі зазначається, що сутність терміна “адаптація” полягає в сукупності взаємопов’язаних організаційних, правових, соціально-економічних, науково-технічних процесів і заходів, спрямованих на зближення законодавства України з сучасною європейською системою права шляхом проектування нового та внесення змін у чинне законодавство України з урахуванням загальних європейських стандартів, що їх відбито в чинному законодавстві ЄС та країн – членів ЄС, а також шляхом неухильного дотримання оновленого законодавства.[3]

Адаптація законодавства України до законодавства ЄС відбувається відповідно до положень Закону України “Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу”. Цей нормативно-правовий акт за своєю суттю є стратегічним документом, однак не декларативним, а цілком “робочим”. Зміст закону Загальнодержавної програми не містить одного з ключових питань інституту державної служби, що відіграло відповідну роль під час прийняття Закону України “Про державну службу”.

Однією з основних перешкод на шляху процесу адаптації законодавства України до законодавства ЄС є незадовільний стан реалізації прийнятих нормативно-правових актів, недотримання їхніх положень, а інколи і зовсім ігнорування. У зв’язку з цим можна констатувати, що питання адаптації законодавства України до законодавства ЄС ще досить тривалий час залишатиметься однією з головних сфер наукових досліджень та суспільних обговорень.

Як зазначає Віце-прем'єр із питань європейської та євроатлантичної інтеграції України Іванна Климпуш-Цинцадзе: “В 2016 році Україна мала імплементувати положення 126 актів законодавства Європейського Союзу. За результатами імплементовано 36 актів ЄС, з них 23 повністю і 13

частково. Це означає, що решта 90 актів не були введені або робота з ним не велася".[1]

Проаналізувавши закон "Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу", нами були знайдені певні недоліки. По-перше, відсутність чіткого механізму перевірки законопроектів, внесених на розгляд Верховною Радою, на предмет відповідності законодавству ЄС на всіх етапах розгляду. Відсутність такого механізму, особливо під час підготовки законопроектів до другого читання, створює цілком реальні передумови для прийняття законів, що не будуть відповідати нормам «*acquis communautaire*». По-друге, у національному законодавстві відсутні нормативно-правові акти, які б регулювали форми участі українського парламенту в гармонізації законодавства України із законодавством Євросоюзу, а також розмежовували повноваження органів законодавчої, виконавчої влади та Президента України у цій сфері.

Однак, треба звернути увагу, що Конституція України, прийнята 28 червня 1996 р., у ст. 9 встановлює: «Чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України. Укладення міжнародних договорів, які суперечать Конституції України, можливі лише після внесення відповідних змін до Конституції України». Водночас ст. 18 Основного Закону проголошує що «зовнішньополітична діяльність України спрямована на забезпечення її національних інтересів і безпеки шляхом підтримання мирного і взаємовигідного співробітництва з членами міжнародного співтовариства за загально визнаними принципами і нормами міжнародного права».[2]

Основні висновки: На сьогоднішній день Україна має достатньо недоліків і розбіжностей у законодавстві, які перешкоджають успішному розвитку процесу євроінтеграції. Реформування національної правової системи вищими законодавчими органами – не є достатньо ефективними, як цього вимагають європейські стандарти. Отже, перед нашою державою стоїть завдання удосконалити процес законотворчості та механізм перевірки відповідності нашого законодавства до законодавства ЄС.

ЛІТЕРАТУРА

1) Україна в 2016 р. не імплементувала 90 законодавчих актів ЄС, необхідних для євроінтеграції [Електронний ресурс] // Interfax-Україна інформаційне агентство. – Режим доступу до ресурсу: <http://ua.interfax.com.ua/news/political/406597.html>

2) Конституція України [Електронний ресурс] // Верховна Рада України. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>

3) Прилипчук О. В. Реалізація адаптації законодавства України до законодавства ЄС: нормативно-правове та організаційне забезпечення [Електронний ресурс] // О. В. Прилипчук. – Режим доступу до ресурсу: <http://www.kbuapa.kharkov.ua/e-book/tpdu/2016-3/doc/5/05.pdf>